

Proloog

Vijf jaar geleden

Andie pakte de zadelboog beet, stak haar voet in de stijgbeugel en sprong op May – een klein, zwart paard met witte sokken. Ik gaf haar de teugels, terwijl ze me vanonder de rand van haar hoed aankeek. Een zelfgenoegzaam lachje. Ze reed naar de deur van de schuur, terwijl de laatste zonnestralen op haar schouders dansten. Ze bukte voor de bovendorpel en het zadel kraakte. Het was een A-merk zadel dat we op een rommelmarkt hadden gevonden. Ik controleerde de knoop waarmee de zadeltassen – met de picknick erin – vastzaten. Ze klakte met haar tong, drukte haar hielen in Mays flanken, duwde haar hoed stevig vast op haar hoofd en May stormde met haar de schuur uit. Half lachend riep ze over haar rechterschouder: ‘Wie het laatst is, moet allebei de paarden borstelen.’

Ik legde de linkerstijgbeugel over het zadel, trok de singel nog wat aan en keek haar na. In volle galop ging ze. Stofwolken warrelden achter haar aan. Hetzelfde had ik weleens gezien bij straalmotoren van vliegtuigen. Als er ooit een vrouw zich thuisvoelde op een paard, was het Andie wel. Hielen omlaag, rechte rug, dansende paardenstaart, armen recht. Toen we net getrouwd waren, had ze een tijdje aan *barrel racing* gedaan. Door het zich vastklemmen had ze zulke sterke dijen gekregen dat ze ondersteboven aan een grote kunststof ton kon blijven hangen als een kind aan een duikelrek. Toen ik het eens probeerde, hield ik er drie hechtingen in mijn hoofd aan over.

Ze reed door het weiland en verdween tussen de mesquitebomen en de dwergeiken. Ik leidde Cinch naar de deur en steeg op. Even aaide ik hem over zijn manen. ‘We zullen haar maar niet laten wachten.’ Hij draaide zich om naar de rivier en snoof, zijn oren vooruit. Ik lachte. ‘Nou, even wachten is niet erg.’

We reden op ons gemak naar de rivier, waadden erdoor en klommen eruit op het eiland dat onze oase geworden was, een baldakijn van dwergeiken boven een zandbank die maar weinig mensen wisten te vinden. Vroeger kwamen we hier vaak. Nu nog maar zelden. De echo van de vrolijke tijden was allang stroomafwaarts weggestorven. Ik steeg af en duwde mijn hoed schuin achterover. Ze had de maaltijd op een deken uitgespreid. Ik zou de hele nacht op zijn en het uitgebreide maal was haar manier om te zorgen dat ik geen honger kreeg.

Ik waste mijn handen in de rivier en ging tegenover haar zitten. Ze gaf me een bord. Haar wangen waren ingevallen. Ze had donkere kringen onder haar ogen. Haar spijkerbroek slobberde. De nachten hadden haar getekend. Het alleen-zijn. Ze vroeg: ‘Zul je voorzichtig zijn?’

Ik knikte. Het was de kunst haar zo veel details te vertellen dat ze tevreden was, zonder haar ongeruster te maken dan nodig was. Of mijn eigen bezorgdheid te laten zien. ‘Iedereen slaapt. De meesten zijn dronken of high. Bovendien zijn wij met meer dan zij.’

‘En als ze niet slapen?’

Ik lachte. ‘Dan wordt het pas echt spannend.’

Ze wendde haar gezicht af. Ik moet leren mijn grote mond dicht te houden. Ik herinnerde haar eraan dat er al vier jaar voorbereiding aan vooraf was gegaan.

‘Maar jij zegt altijd dat je niet alles in de hand hebt, dat je het altijd nog vanuit een andere hoek kunt bekijken.’

‘Volgens mij hebben we alle hoeken nu wel gehad.’

‘Maar als –’

‘Schat.’

‘Maar...’ Ze schoof het eten met haar vork heen en weer.

‘Andie.’ Ik legde mijn vork neer. ‘Dit doe ik nou eenmaal.’

Ze knikte, wat betekende dat ze het wel begreep, maar er niet blij mee was.

Misschien was dit allemaal wel onvermijdelijk. Kon er niets aan gedaan worden. Beroepsrisico. Of beroepsongeval. Het gebeurde met zo veel mannen. Ik had geprobeerd een goede echtgenoot te zijn. Een goede vader. Dat hield ik mezelf tenminste voor. Ze wendde zich af en slikte de pil door waarvan ze beweerde dat het een multivitamine was, die ze van de dokter voorgeschreven had gekregen.

Ik wist wel beter. Dat was het niet.

We aten, terwijl we om de hete brij heen draaiden. Ik schepte wat bowl op en gaf het haar. De stilte gonsde luid.

Mijn pieper ging af. Een donderslag. Ik drukte hem weg.

Ze schudde haar hoofd. ‘Dat mag je niet doen.’

Vijf minuten later ging het ding weer. Ik keek naar de cijfers op het display: 60. Ik had nog een uur de tijd. Ik stapelde de borden op en begon in te pakken.

Ze hield me tegen. Schoof de borden aan de kant. Stak haar armen naar me uit. De dikke ader in haar hals klopte ritmisch. Op een deken onder een diepblauwe lucht duwde ze mijn hoed af en trok me naar zich toe. Eens was haar liefde een gift geweest, teder en warm, om te ontdekken en na te jagen.

Dit was anders.

Ik was haar al kwijt.

‘Papa?’

‘Ja, kerel.’

De zon ging al onder en hing vlak boven de horizon, feloranje met een mango-gele rand. De zonnestralen vulden de lucht van Amarillo tot Odessa en deden lange schaduwen verschijnen achter de roestige olieboortorens.

‘Ik begrijp iets niet.’

‘Wat dan?’

Hij zat een tak te snijden met zijn zakmes. Vijf kilometer verderop, in de richting waarheen de punt van zijn mes wees, lag het land van Jack McCarter, waar hij de afgelopen jaren had geholpen meloenen te telen. ‘Ik begrijp niet waarom sommige mensen zout op hun watermeloen doen.’

Het was nog geen maart. Nog lang geen tijd voor watermeloenen. ‘Een watermeloen zou er nu wel ingaan.’

‘Waarom doen mensen dat?’

Zijn benen bungelden over de laadklep tot onder de bumper. Hij was elf en zijn laarzen leken wat te klein te worden. De rivier gleed geruisloos voorbij. Houtsnippers lagen op zijn broek. Een paar dreven in het water. De rivier de Brazos stroomt omlaag van de Cap Rock in het noordwesten van Texas, van de rand van de Grote Vlakten, en legt kronkelend een weg van twaalfhonderd kilometer af naar de Golf van Mexico. Vanaf waar wij stonden, had het water nog ongeveer zeshonderd kilometer te gaan.

Hij gebaarde met het lemmet van zijn zakmes, een verleng-

stuk van zijn hand, in een cirkel voor zich uit. ‘Waarom strooit iemand zout op iets zoets?’

Ik schudde mijn hoofd en haalde mijn vingers door zijn haar. ‘Als je morgenochtend wakker wordt, ben ik al weg. Dumps zorgt wel voor je ontbijt en brengt je naar school.’

Hij knikte zonder op te kijken. De hengel naast hem stond tegen de zijkant van de laadbak geleund. Aan het uiteinde van de lijn, midden in de rivier, dreef een rood-witte dobber en op de bodem lag een stukje hotdog. De vissen hadden het nog niet ontdekt.

‘Morgenavond ben ik, denk ik, wel weer thuis.’

Hij haalde zijn schouders op en sneed met zijn mes een lelijke hap uit het hout. ‘Mag ik mee?’

Ik schudde mijn hoofd.

Hij keek op. ‘Maar ik ben toch al oud genoeg?’

Het gewicht van de wereld lag verborgen in die vraag. ‘Ja, dat is waar, maar ik moet even met haar alleen zijn.’

‘Dat zeg je altijd.’

‘Dat klopt. Het is ook zo.’

‘Wanneer mag ik haar zien?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Ze belt niet vaak.’

‘Nee.’

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Neem je bloemen voor haar mee?’

Aan de overkant van de rivier was het weiland bezaaid met de eerste wilde blauwe lupine, *Lupinus texensis*, de bloem die symbool staat voor Texas. Nog een maand, dan zou God de aarde blauw kleuren en de lucht rood. ‘Vind je dat ik dat zou moeten doen?’

Hij knikte.

‘Goed. Dan pluk ik wel wat bloemen om mee te nemen.’

‘Geef je er van mij ook wat?’

‘Ja.’

Ik haalde zijn lijn op en hield hem vast, terwijl hij een worm

aan het haakje deed. Hij gooide de lijn verder stroomopwaarts uit en liet de hengel weer tegen de laadbak leunen. Toen ging hij door met snijden.

‘Papa?’

‘Ja.’

‘Hoelang moet ze nog?’

Ik legde mijn hand op zijn schouder. Hij wendde zijn gezicht af. Ik probeerde zacht te praten. ‘Dat weet je wel.’

Hij had een kalender op de koelkast gehangen. Elke ochtend zette hij een kruisje en noemde dan het aantal dagen dat nog over was: ‘35.’ Hij keek me aan. ‘Komt ze naar huis als ze klaar is?’

Ik trok hem tegen me aan en legde mijn arm over zijn schouders. ‘Dat weet ik niet, kerel.’

De zon gleed omlaag. Oranje vloeide uit in karmijnrood.

‘Wil jij dat?’ Zijn vraag omvatte de wereld.

Ik kneep in zijn schouder. Ik had nog nooit tegen hem gelogen. ‘Dat weet ik niet.’

Hij gaf nog een diepe snee in zijn tak.

‘Ik weet het niet.’

Interstatesnelweg 10 westwaarts. Louisiana in mijn binnenspiegel. Texas voor mijn motorkap. De regen was weer terug. Druppels zo groot als druiven kletterden op de voorruit. Ik kon nauwelijks voorbij de ruitenwissers kijken. De dossiermap lag op het dashboard. Vergeeld. Een koffievlek op de voorkant. De loden last van de inhoud trok mijn aandacht. Zo beslissend. Twee handtekeningen... Ik kon de stippellijnen waarop je moest tekenen bijna met elkaar horen fluisteren. Ik schoof de map aan de kant, in de hoek tussen de voorruit en het kunststof. Maar het hielp niet tegen het gefluister. Dat liet zich niet het zwijgen opleggen.

Ik haalde mijn voet van het gas, keek in de spiegels of ik koplampen zag en veegde met een groezelig T-shirt de condens van de binnenkant van de voorruit. Ik ging stapvoets rijden, tot ik bijna stilstond. Ik zag helemaal niets. De bloemen lagen op de stoel naast me. Verlept.

Ik had ze niet achtergelaten.

In gedachten was ik ver weg. De polaroidfoto staarde me aan. Ik had hem naast de brandstofmeter geplakt. Als de tank vol zat, wees de naald naar Brodies gezicht, dat onder het roomijs zat. Hij zat op mijn schouders met mijn hoed op en zijn armen in de lucht. Hij was zo trots. In gedachten was ik ver weg – de ene helft reed in de auto, de andere helft liep de veranda op en probeerde een antwoord te bedenken op Brodies vraag. Die afwezigheid vormde een deel van de verklaring waarom ik op de auto voor me botste. Het andere deel van de verklaring had te

maken met het feit dat die auto midden op de snelweg stilstond.

Ik zette mijn knipperlichten aan, parkeerde in de berm, deed mijn oliejas aan en mijn hoed op en liep naar het raampje aan de bestuurderskant. De auto was ooit een stationwagon uit de jaren '70 geweest met houten zijpanelen. Het grootste deel van het hout was weg. Een vrouw – jong, misschien midden dertig – stapte uit toen ik kwam aanlopen. Ze was drijfnaat. Van de achterbank klonk een gesmoorde, benauwde hoest.

De vrouw was moe. Afgetobd. Middelmatige lengte, 1 meter 70 of zo. Mager. Lichtbruin haar, bijna blond. Verschoten T-shirt. Bril. Ze sloeg een vuile handdoek om haar schouders. Duwde een natte haarsliert uit haar ogen. De regen drupte van haar gezicht. Een van de brillenglazen was beslagen en door de regen gleeed de bril van haar neus. Een van de neussteuntjes was afgebroken, waardoor de bril onhandig scheef hing. Ze duwde hem met haar vinger omhoog. Ze was niet blij. 'Waarom kijk je verdorie niet uit waar je rijdt!'

Ik keek achterom. In de verte naderden twee koplampen. Ze kwamen sneller dichterbij dan ik prettig vond. Soms kun je iemand het beste ontwapenen door hem te ontwijken. 'Wil hij niet starten?'

Nog meer gehoest van de achterbank. Ze kneep haar ogen tot spleetjes. 'Dacht je nou echt dat ik hier zou zitten als hij wilde starten?' Aan haar accent te horen, kwam ze niet uit Texas. Alabama misschien. Of Zuid-Georgia.

'U stuurt, ik duw.'

Ze beet op haar lip. Deze confrontatie verliep niet zoals ze had verwacht. Ik keek even over mijn schouder naar de koplampen achter ons. Ze sprong in de auto, ik leunde tegen de achterbumper en duwde de auto in de berm, terwijl een vrachtwagen ons op de linkerrijbaan passeerde.

Ik liep naar het raampje. 'Start eens een keer, dan luister ik even.'

Ze draaide de sleutel om en de motor draaide een keer, maar wilde niet aanslaan. Ze veegde met haar hand over haar gezicht, deed het portier op slot en begon het raampje omhoog te draai-

en. ‘Bedankt voor je hulp,’ zei ze door het glas. Ze probeerde te glimlachen. ‘Er is hulp onderweg.’

Ik had behoorlijk wat mensenkennis. Dat hielp om in leven te blijven. Ik heb het natuurlijk ook weleens mis gehad. Ik klopte op het raam. ‘Weet u zeker dat uw benzine niet op is?’

Ze deed het raam op een kiertje open en tikte op de meter. ‘Die is kapot. Hij meet niet goed meer.’

‘Wanneer hebt u voor het laatst getankt?’

Ze zweeg even en keek door de voorruit, en ik zag donkere kringen onder haar ogen. Ze leunde achterover en sloeg haar armen over elkaar. ‘Een tijdje geleden.’

Ik haalde een jerrycan van twintig liter uit de laadbak van mijn pick-up en goot die leeg in haar tank. Terwijl ik dat deed, zag ik dat er een meisje op de achterbank zat. Ze was klein en zat verscholen onder een deken, met grote ogen en haar knieën opgetrokken tegen haar borst. Haar gezicht was bleek en ze ademde oppervlakkig. Terwijl de lege tank benzine slorpte, luis-terde ik. Ze had heftige hoestbuien. Soms hard en rochelend. Dan weer kort en oppervlakkig. Het klonk benauwd, alsof het in haar longen vastzat. Ik ben geen dokter, maar ze had er nu wel een nodig. Ik schroefde de dop op de tank en sloeg met mijn vlakke hand op het dak. ‘Start nog eens.’ Ze draaide de sleutel om, en nog eens. ‘Gas geven.’ Ze deed het en de motor sputterde, sloeg terug en kwam toen brullend tot leven, terwijl hij witte uitlaatgassen uitbraakte. Hij liep niet mooi stationair. Het toerental moest worden afgesteld.

Ik klopte op de motorkap en schreeuwde boven het gebulder van de regen uit: ‘Doe eens open.’

Dat deed ze en ik zette de motorkap open. Ik scheen met een zaklamp naar binnen. De motor lekte olie als een zeef en een van de motorsteunen was afgebroken, waardoor het motorblok klapperde bij het gas geven en koppelen.

‘Het toerental is te laag,’ riep ik om de motorkap heen.

Ik hoorde haar in de auto zeggen: ‘Dat zal best.’

Het portier ging open en ze kwam naar de voorkant van

de auto lopen, de drijfnatte handdoek omgeslagen, haar armen over elkaar. De regen kwam met bakken naar beneden. Het was al koud en het werd nog erger.

‘Is het duur om dat te laten maken?’

Er drupte water langs mijn rug. Van de achterbank klonk weer gekuch.

Ik leunde voorover en draaide de verdeler tegen de klok in.

De motor liep nu wat rustiger, maar dat was weinig verbetering. De uitlaat braakte witte wolken uit. Ik liet de motorkap dichtvallen en hield het portier open, terwijl de vrouw weer in de auto stapte. Op de vloer aan de bijrijderskant lag een lege oliefles. De benzinemeter stond bijna in het rood.

Ze deed het raampje weer op een kier open. Ik schreeuwde boven het geluid van de regen uit. ‘Hij verbruikt te veel olie. De rechterkoppakking is zo lek als een mandje. Als u te hard rijdt, kunt u de motor opblazen.’

‘Kan het gemaakt worden?’

‘Ja, maar –’ ik keek even naar de auto – ‘ik weet niet of de auto de reparatiekosten van de motor nog wel waard is.’

De vrouw leek angstig, nerveus. En keek steeds over haar schouder. Ze wreef haar handen tegen elkaar. Het meisje op de achterbank had de deken over haar hoofd getrokken, was in kleermakerszit gaan zitten en schreef in een dagboek. De bladzijden stonden vol woorden. Een heleboel woorden. Eén keer hief ze haar hoofd op en keek me aan, maar zonder te stoppen met schrijven.

De vrouw veegde het haar uit haar gezicht. Ze ritste een zwart rugzakje open dat blijkbaar als handtas dienst deed en haalde haar portemonnee tevoorschijn. Kraaienpootjes verschenen in haar ooghoeken. Ze vroeg: ‘Hoeveel krijg je van me?’ Gezien haar toestand – de gescheurde stoelbekleding, de lege benzinetank en oliefles, het hoestende kind, de afgesleten banden, de rokende uitlaat, en de geur van verbrande olie – had ik zo mijn twijfels.

‘Helemaal niks.’

Ze zuchtte. ‘Sorry voor je truck. Is het erg?’

Mijn truck is een Dodge Ram met vierwielaandrijving en een turbodiesel onder de motorkap. Hij was vroeger goudkleurig, maar met meer dan 300.000 kilometer op de teller was er alleen nog een matglanzend restje van over. Je kon het eigenlijk geen kleur meer noemen. Ik heb het altijd over mijn tank. Hij heeft een dubbele cabine – vierdeurs – een hardtop, zodat alles in de laadbak droog blijft, inclusief ikzelf als ik erin slaap, en off-the-roadbanden. Hij is gemaakt om veertrailers te trekken, wat hij al vaak gedaan heeft, en als je hem een beetje op zijn staart trapt, zou hij waarschijnlijk wel een huis van de fundering kunnen sleuren.

‘Waar ik vandaan kom, noemen ze dat ding voor de bumper een veerooster. Daar krijg je alleen met een kernbom een deuk in. Een paar afslagen verderop is een chauffeurscafé. Groezelige tent, maar het is er droog, ze maken lekkere broodjes roerei en ze hebben er een automonteur. Morgenochtend is hij er weer. Hij is bijna eerlijk. Als u daar niet op kunt wachten, moet u wel even wat olie bijvullen. Misschien nog een paar flessen kopen voor onderweg. Hij verbruikt net zo veel olie als benzine.’

Weer een duwtje tegen haar bril. Hij was te wijd en paste niet goed. Ze probeerde te lachen. ‘Vertel mij wat.’

Nog een keer moeilijk slikken. Ze reikte me haar portemonnee aan. ‘Ik kan je toch wel iets betalen?’ Achter haar werd gesmoord gehoest. De gedaante bewoog zich langzaam, verborgen achter de beslagen ramen. De vrouw keek even over haar schouder, wendde zich toen weer tot mij en stak haar hand in haar portemonnee. ‘Ik kan wel betalen.’

De regen zette de berm onder water. ‘Ik rijd wel achter u aan naar het café. Blijf op deze rijbaan en doe de alarmlichten aan.’

Ze knikte, veegde de druppels van haar gezicht en draaide het raampje omhoog. Ze probeerde diep adem te halen, maar daar kwam ze niet ver mee. Ze deed het portier open en dicht, maar het wilde niet sluiten. Ze probeerde het nog eens, maar het scharnier was verbogen. Te oordelen naar het geluid van metaal op metaal was dat al een tijdje zo.

Ze zette de automaat in *drive* en reed langzaam de berm uit, de weg op, waarbij er modder vanonder het rechterwiel spoot. Het linkerwiel slipte op het asfalt. De auto slingerde. Twee ogen starden me vanaf de achterbank aan.